

શ્રી ચંબાલ પ્રતાપ.

ગુપ્ત ફળ

ભાગ બીજો.

॥ ચોપડી વાંચ્યાથી કાયા સફળ થાય છે
તેમ ફળ માળ્યા વગર રહેશે નહીં.

તદન નાટકના સમગ્ર વધારા સુધારા સાથે બનાવી છે.

બનાવનાર

શા. ચુનીલાલ હેમચંદ વીરમગામવાળા.

છપાવનાર

શા. ચુનીલાલ હેમચંદ વીરમગામવાળા.

અમદાવાદ મંથે

કલેશ્વરી સહિતના મેગા વિપર શા. કેશવલાલ મુન્નાયચંદે પોતાના

ધી. ચંદ્રપ્રકાશ પ્રિન્ટિંગ પ્રેસમાં છાપી.

સવત ૧૯૫૭

સને ૧૯૦૧

કીંમત એક આના.

ગુજરાત વિધાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગુજરાતી સાહિત્ય-સંગ્રહ

૨૦૮

૧૧/૩/૨૦૨૦

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાત કોપીરાઇટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૨૦૮

વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ ગુપ્તરત્ન - ૨

વિષય પ૨૪૩૪ : ૬૭૭

શ્રી અંબાજી પ્રતાપ.

ગુપ્ત રૂળ

ભાગ બીજો.

આ ચોપડી વાંચ્યાથી કાયા સફળ થાય છે
તેમ રૂળ મળ્યા વગર રહેશે નહીં.

તત્ત્વ નાટકના રાગમાં વધારા સુધારા સાથે બનાવી છે.

બનાવનાર

શા. ચુનીલાલ હેમચંદ વીરમગામવાળા.

છપાવનાર

શા. ચુનોલાલ હેમચંદ વીરમગામવાળા.

અમદાવાદ મધ્યે

કલોષનારાડીના મેડા ઉપર શા. કેશવલાલ ગુલામચંદ પોતાના

ધા ચંદ્રપ્રકાશ પ્રીન્ટિંગ પ્રેસમાં છાપી.

સવત ૧૯૫૭

સને ૧૯૦૧

કીંમત એક આનો.

સને ૧૮૬૭ ના ૨૫ મા આક્ટ પ્રમાણે આ બુક રજીસ્ટર કરાવી છે
માટે કોઈએ છાપવી અગર છપાવવી નહિ.

વ્યસન ભાગ પેહેલો થોડી મુદતમાં હપાઈ બહાર પડશે.
અગાઉથી નામ લખાવનારને ફાયદો થશે.

શ્રી માજી પ્રતાપ: ગુપ્ત રૂળ ભાગદીનો.

શ્રી મંગળાચરણ પ્રીય પતી તમે એ રામ.

માતાજી માફારો, જગતની ધણી;
રાખે તેને આખે નહી, જો પુત્રસમ ગણી. માતાજી૦
હે સૌ જગતતણામાં માંજી, વડો તારો પ્રતાપ;
ફનીયાંમાં દેવી તું ભારે, માજી આપોઆપ. માતાજી૦
ભારે બરોસો માજી તારો, નીચે જલો મન;
સાચી નીતીથી વરતે તુજને, સદા ખુશીનો દન. માતાજી૦
કુડકપટ મનમાં તજને, આવે તારે પાર,
કતે કામ તે. સેવક કેરું, કરોઠ કહું નીરંધાર. માતાજી૦
ગુપ્ત રૂળ ને પુક કેરું, નામ ધણું પ્રખ્યાત;
સેવક તારાં સરવે કહેસે, દેવી તું શાક્ષાત. માતાજી૦
વરણન સદા ને મુખથી તારા, કરનીશ કરસે;
પ્રેમ હીચોળે તુંજ પ્રતાપે, સદા મુખીથી દરશે. માતાજી૦
અકલ માજી કરો સીધી, નથી બપોલો પીંગળ પાઠ;
ગુમ રૂળની પુક બનાવી, માજી કરો ઠાઠ. માતાજી૦
ગાયન ૧ છું મધુર સ્વર ક્યાંથી આ સંભળાય એ રામ.
માજીના ગુણ ગાય, અરે હાં, માજીના ગુણ ગાય;
કદ કદી ના જણાય, અરેહાં, માજીના ગુણ ગાય. માજી૦

સજન સૌ આવે, હુમ મસાવાં;

માછ ખુસી ખુસી થાય, અરે હાં, માછના ગુણ ગાય માછ૦

માછની નીત્ય પુન કરવી, એક ચીનેથી રહેમાં ધરવી;

કટ કદી ના જણાય, અરે હાં, માછના ગુણ ગાય. માછ૦

પ્રેમ ધરીને સમરણ કરશે, તેના દુઃખો માં પત્રમાં દરશે,

માછ થાશે સાહાય, અરે હાં, માછના ગુણ ગાય. માછ૦

મોટી દેવી માછ તું છે, ગુનેગારને તું પુછે છે;

જે ગુનો તેનો ગણાય, અરે હાં માછના ગુણ ગાય માછ૦

માં વીનતી હમ ઉર તું ધરને, આ ગુનો તું માફજ કરને;

તરત માફી ગણાય, અરે હાં, માછના ગુણ ગાય. માછ૦

બુલ નુક તું માફજ કરશે, જીણીવાંતું મા રૂઢ્યે ધરસે;

તેના પર કોપાય, અરે હાં, માછના ગુણ ગાય. માછ૦

બાધા સખી કોમળ ન્તયે, જાણી જોઈને તે ખાયે;

પછી કેમ નહી કોપાય, અરે હાં, માછના ગુણ ગાય. માછ૦

કોમ તરતની બાધા થાયે, બુલ ચુકથી ખાધ નવાયે,

તો માછ ગુનો ના ગણાય, અરે હાં, માછના ગુણ ગાય. માછ૦

માછનું જે મન મનાયે, દુઃખ કદી નહી તેને થાયે,

સરળ કરો ચુની કાયે, અરે હાં, માછના ગુણ ગાય. માછ૦

ગાયન ૨ રાગ સૈયાનો કનરો.

માછ અંગીક્ર માત હમારી, સેવકની લીયો બાળ, જાગી વારી. માછ૦

જે જન તારે પારે આવે, કટ કદી નહીં તું દેનારી. માછ૦

તું તારે તો તરીએ હરનીસ, નહીંતર દુઃખ અતીસ્યે બારી. માછ૦

એક ચીનેથી સમરણ કરશે, તુંજ પ્રતાપે જુંજું હું બારી. માછ૦

જે જન ઉપર પરસત થાયે, સુખ દીયે કહું કોલ, કરારી. માછ૦

હરનીસ મુખથી માણ બળશે, તું મોટી માણ, યજ્ઞદારી. માણ
 ગાંડાં ઘેહેલાં તુંજ પાસે ફરીએ, તું માણ મોટી ત્રીપુરારી. માણ
 તું ધારે તો નીલાલ કરેજ, તે તો કહું ખરેખાત, વીચારી. માણ
 માટે સરવેને આ સીખામણ, હરનીસ એલો માણ, જયકારી. માણ
 સુનીલાલ સૌ વીનતી ધરજો; આને માણ છે સુખની, દેનારી. માણ

ગાયન ત્રીજી વાહુ વીધાતા તુજને ધન્ય--એ રાગ

ધન્ય ધન્ય અંગીકા માત, સી છત્રી તમારી,
 સી છત્રી તમારી, સી છત્રી તમારી, ધન્ય ધન્ય.
 મુખ જોઈ માણતું જ્યારે. દીલમાં ખુશી શક';
 હરતા ફરતાં મુખથી માતાં, હરનીસ ગુણ ગાઈ. ધન્ય ધન્ય
 બાળ છંદે તમારાં માત, જે તમે ઉગારો;
 બુલ ચુક રૂઢ્યે ના ધરો, બરોમો તમારો. ધન્ય ધન્ય
 નીલાલ તેં કીધાં ધણાંને, સેવક જેછે તારાં;
 એક ચીતેથી ભગતી કરસે, કામ કીધાં ધાર્યાં. ધન્ય ધન્ય
 ધણાં ધણાંનાં કામ કીધાં, નજરે જોયું બાળી;
 પ્રેમેથી પુજન કરતો, નીત્ય તેને દીવાળી. ધન્ય ધન્ય
 જણસ બાવ કર્મ તણી, આંન સુખેથી ખાવે,
 બે કરજોડી વીનતી કરે, સુનીજ ગુણ ગાવે. ધન્ય ધન્ય

ગાયન ૪ થું જળ રખડી મરણ કયાં જાણે—એ રાગ

માણ ભગતી જે જન જાણે, દુનીયામાં મોઝમઝાં આણે
 નહી કષ્ટ કદી તે પ્રમાણે, સત્ય વાત કહું હું આ ટાણે. ॥ માણ ॥
 સાચી નીતી સમરણ કરસે, નહીં કોઈ કલેસ રૂઢ્યે ધરસે;
 પ્રેમેથી આ દુઃખપર વરસે, હરનીસ માણ સાઈ કરસે. ॥ માણ ॥
 અજમાસ કરો એકવાર ભણ, રૂઢ્યેથી કપટ રહે તણને,

મધ દેવગી ભંગી રડોને સજી, સત્ય દેવી દુનીયામાં છે હજી. ॥ માણ ॥
 જોને ખચર નહી દુનીયા વીશે, માણ ભંગીમાં રારે હસે;
 પણ માં ચરણામત જે પીસે, નહીં જખર થકી તેતો બીસે. ॥ માણ ॥
 તે પરથી સમજો જન સૌ, ચરણામતમાં વીં જન બહુ;
 કહી ભંગી થકી સું લાજ લઉં, ખરે ખાંત ફળ મળેજ બહુ. ॥ માણ ॥
 માટે સમજી સૌ જન કરજો, માણ ભંગી રૂપે ધરજો,
 ડુબેલેથી તમે તરજો, યુની અરજી માં ધ્યાન ધરજો. ॥ માણ ॥

ગાયન ૫ મું રાગ ગીતીની સાખો

ખરા પ્રેમથી માને બજસે, જગ તેનું કાંઈ મળશે.
 બંધનમાંથી મુક્ત કરાવે, દુઃખો તેનાં ટળશે. અરે હાં. માણ તું
 સત્ય દેવી જગમાં-કહું હું, અરે માણ; તું
 ભુલ્યો જન જે રસ્તા માંહી, રસ્તો તેને બતાવે,
 પડછો બારી માણ તારો, નહી કાંઈ તેને સતાવે. અરેહાં.
 મોટી તું છે જાણ, યુની કરે ધણેરાં વખાણ, આ મોટી તું છે જાણ.

ગાયન ૬ હું અંધ દોડાવી સજી ચલાવી—એ રાગ

માણ ગુણ ગાવાને સોજન, થાવ તમે તૈયાર;
 ખરા પ્રેમથી બજશે માને, અંધ સાથે થનાર. માણ ગુણ
 માણ અમ બાળકને તુતો, મીઠી નજરથી બાળ;
 હરખ ધરીને તૂજ બાળકનો (૨) હરનીસ કર રખવાળ. માણ ગુણ
 નથી પૈસા કોડી કેડ, કામ પડે ના લગાર,
 મુખથી માણ માણ બોલો (૨) સદા થાય જયકાર. માણ ગુણ
 બારી સંકટ સીરપર જ્યારે, ઝોંચીતાતું આવે;
 પારે જવાની બાધા માનો, (૨) તરત માણ બચાવે. માણ ગુણ.
 આ કૃપાથી મંથ રચ્યો છે, નથી બપ્પો પીંગળ પાઠ;

જુલયુકની મારી માયુ, (૨) માછ કેરો ઠાઠ. માછ ગુચુ.

દુનીયામાં દેવી તું બારે, જોડ્યો તારો ખ્યાલ,

એ કર જોડી વીનવે સેવક (૨) વધીક યુનીશાસ. માછ ગુચુ.

ગાયન સાતમું સોરઠી ગજલ—એ રાગ.

ધન્ય દેવી અંબીકા માંછ તુ, જગમાં ધણી પ્રખ્યાત છે;

અબેમાત મોટો અંબરાશુરી, તે સાધાય સેવકની કરી.

તેથી નામ જગમાં થયું તાહાર, (૨) તુજ હેડ બોલું કરે નહીં.

પણ પેહેમેથી તુજ સમરણ કરે, એકંચીતેથી રહેરે ધરે,

એસક નોહાલ તેને કરે (૨) એમાં જસી નહી ફેરરે. ધન્ય.

મોટી અંબીકાકેતું માડી છે, પેહેલી આશા તે પુરી પાડી છે;

પછી દરસને તુજ આવેછે (૨) એમાં શો મોટો ઉપકારછે. ધન્ય.

તું ષટ્ષટની સરવ જણુછે, દુનીયામહી પરમાણુ છે.

પ્રેમે ખુબન કરે તાહાર (૨) તું હીરા મણીની ખાણુછે. ધન્ય.

સત્ય દેવી દુનીયામાં ખરી, તે સાધાય સેવકની કરી;

સેવક દુઃખી કરે નહીં, (૨) તુજ બરોસો મુને બારીછે. ધન્ય.

મા સાચાને તુ સાધાય છે, માંજુડાને તું અન્યાય છે;

એ કરજોડીને વીનવે, યુની ગુણ તુજ ગાય છે. ધન્ય.

ગાયન આઠમું. ગજલનો રાગ.

હે જગત જનુની માલ, અંબીકા માહારી;

છે દુનીયામાં પ્રખ્યાત, જઈ જહીહારી,

દુનીયામાં જમ જહેર, દેવી તું બારે.

જે પારે તારે આવે તે પાર ઉતારે;

તુ માત મોટી છે, દુનીયા પાણણુ વાણી;

જગમાં દેવી તુ સરેષ્ટ કરે રખવાળી.

તુજ ગુણ ગાકિં છું, ઝુંઝ માની લે ઝાઝા;
 અમ ગરીબ બાળકને, રાખ તું સાજા તાજા.
 તુજ દેવી છે પ્રખ્યાત, ગુણ શું ગાકિં;
 મા મુખ તારૂં બેઠાં નીચ હું રાહ થાકિં.
 મા સવારનો સણગાર, નાંતેરા થાયે;
 મા બપોરનો સણગાર, આંધેરા જાણાયે.
 મા સાંજ ફેરો સણગાર વધ કેહેરાય;
 ચુનીલાલ વીનતી ધરો, ગુણ તુજ ગાય.

ગાયન ૯ મું રાગ માઢ સાખી.

અરે દુનીયામાં દેવી તું એક, તારી બારી બલહારી છે.

સાખી.

ખરા પ્રેમથી પુજસે, મદા સુખી તે થાય;
 સકટ પામે તે નહીં, બે માથના ગુણ ગાય.   અરે દુનીયામાં.
 સૌ બાધઓને વીનતી મારી છે કરબેડ;
 મુખથી બળે માથને, નહી ખોટ કે ખોડ.   અરે દુનીયામાં.
 માટે મારું માનીને, મુખથી અંબેમાત;
 હરનીસ બેલો પ્રેમથી, ખરેખરી સાક્ષાત.   અરે દુનીયામાં.
 સંકટ સારપર બે પડે, પલમાં કરસે દુર;
 સાચાને તે સદાય છે, કાયરને દે સુર.   અરે દુનીયામાં.
 અરજ કરબેડી કરે, ચુનીલાલ નીરધાર;
 તુજ પ્રતાપે અંધ રચે, બેલો જયજયકાર.   અરે દુનીયામાં.

ગાયન ૧૦ મું રાસડો.

સમરણ કરી લે અંબેમાત, તું જગત જનુની છે પ્રખ્યાત.
 જે કોઈ તુજને હરનીસ બજે તેના દુખડા પલમાં તજે.

જે જન માને સરણે જાય, તેને ચીંતા કદી ના થાય.
 તું તારે તો તરીએ અમો, જે કરજોડી કહીએ અમો.
 માછ આગળ જો કુદડી ફરે, તેની આશા મા પુરી કરે.
 માટે માછની બગી કરો, એકચોત રૂદ્ધમાં ધરો.
 પરધરની છે તુજને ખબર, સૌની આશા મા પુરી કર.
 મા સુખ જોઈ રાજ થાકે, વરણુન કેહેતાં પારના પાંક.
 માછ કરશે ધાર્યું કામ, જો હરનીસ લેશે તેનું નામ.
 કદ કદી નહીં પડ્યા હોયે, પણ જો માછથી તે જીયે.
 એવો માછનો છે આધાર, યુની કહે જોસો જયજયકાર.
 સમરણ કરી લે અજેમાત, જગત જનુની છે પ્રખ્યાત.

ગાયન ૧૧ મું. પુન્યમ ચાંદનીનો ગરબો.

માછ મંડપની સોભા હું તો, સી કહુંરે,
 જોતાં બચના પાતક દુઃખ જાય;
 માછ મંડપની સોભા હુંતો સી કહુંરે.

સાખી.

આરામુરી તું એકલી, સરણી સુખ કરનાર;
 બાવેથી બજે તુજને, ધન્ય ધન્ય મુજ અવતાર.
 પ્રેમે પુણું હું માછ તુજને હળી મળારે.
 તેના સંકટ સધળા, હરનીસ તુંતો કાપ;
 એવી સાચી દેવી દુનીયામાં તું એકજેરે.

સાખી.

ધન્ય ધન્ય દેવી અંબીકા, આરામુરી તું માત;
 સાચાને તું સહાય છે ખરેખરી સાક્ષાત.
 એવી માછ તાર વરણુન હું તો સાંભળુંરે.

તેથી જગમાં કીધું તારું નામ;
એવી સાચી દેવી દુનીયામાં તું એક છે.

સાખી.

કસોટી તું કાઢે છે, સંકટ પણ તું આપ;
સાચાને તું સાહાય છે, અંતે તું સુખ આપ.
એક રેકથી જો બજસે તુજનેરે,
તોતો માણ ખુશી ખુશી થાય;
એવી સાચી દેવી દુનીયામાં તું એક છે.

સાખી.

અરે દુઃખી જો કોઇ હોય, પરાં એકે ચીને ધ્યાન;
માણ સમરણ કરો અહીં, દુનીયામાં મળે માન.
એવી કરજોડીને ચુનીલાલ વીનવેરે;
જોને અંખીકાનો મોટો છે આધાર.
એને દુનીયામાં દુઃખ કદી પડે નહીરે;
માણ મંડપની સેવા હું તો સી કહુંરે.
જોતાં બવનાં પાતક દુઃખ જાય;
માણ મંડપની સેવા હું તો શી કહુંરે.

ગાયન ૧૨ મું લાવણી

મા સરણે તારે આવે તો, પાર ઉતારે;
છે દેવી તું પ્રખ્યાત, અરે મુજ માત, જગત સાક્ષાત.
દેવી તું બારે, મા સરણે તારે આવે તો પાર ઉતારે;
મા મોટો તુંજ પ્રતાપ, કદ તુ કાપ, સુખ અમ આપ.
આવ્યા તુંજ વારે, મારે સરણે તાર આવે તો પાર ઉતારે;
તું મન માયાં માં મળી, તુંજ સોમા સી કહું બણી

તું જગત તથ્યાની ધણી, કહુંકું જ્યારે;
 મા સરણે તારે આવે તો પાર ઉતારે, મા છોડું કહોડું થાય.
 કદી સુતો અમારો ગણાય, પણ લગી લગી લાગું પાય.
 અરે તું ભારે, મા સરણે તારે આવે તો પાર ઉતારે.
 મા કરતું અમ રખવાળ, કરગરે સુતી તુંજ બા.
 નીત્ય મીઠી નજરથી ભાળ, સારું તું ધારે.
 મા સરણે તારે આવે તો, પાર ઉતારે.

ગાયન ૧૩ સું મંમ કંઠ સુકાયે જાયે—એ રાગ

મંમ માણ બગી થાયે, હરનીસ રહે મંમ સાદાયે. મંમ
 માંજ, દુઃખ હરો, સુખકરો, ચીત ધરો, પ્રેમછરો.
 રૂદયે સાંતી મુંજ થાયે. મંમ
 સુખ વીણ માંજ, વ્યાકુળ થઈએ, આવરા, આવરા, બણી બણી જમ્મએ.
 કરો મેડેર, થાયે લેડેર, સુદા સુખી કેહેવાયે. મંમ
 પ્રેમ થકી ને પુન્ય કરસે, એક ચીનેથી રૂદયેમાં ધરશે.
 સરજ કાય, નેતી થાય, સુતી તુંજ ગુણ ગાય. મંમ
 હરનીસ રહે મમ સદાયે. મંમ

ગાયન ૧૪ સું કસુંબી કસુંબી કસુંબી રંગ હો ગયા—એ રાગ

ઓ દેવી, ઓ દેવી, ઓ દેવી, અંબીકા માંજ, અંબીકા માજ.
 કુંતો ભગ્નું તુંને સાંજ સવાર, રહેને રાજ. ઓ દેવી
 તું મોટી, તું મોટી, તું મોટી, સૌ જન જાણે.
 ખરેખાત, પાલણુહાર, કરું સું વખાણે. ઓ દેવી
 તું તારે, તું તારે, તું તારે, બરોસોં બારી, બરોસોં બારી.
 અમે સેવક તારાં જાણુ, લીયોને ઉગારી. ઓ દેવી
 મા છોડું, મા છોડું, મા છોડું, કહોડું થાયે, કહોડું થાયે.

માં માંવીત્ર ક માવીત્ર, આજ કદી નાં ગણાયે. ઓ દેવી.
 મા તારો, મા તારો, મા તારો, બરોસો કરસે, બરોસો કરસે.
 નીચે કશીસ તેને નીહાસ, ફક્ત તું ધરસે. ઓ દેવી.
 માં ચુની, માં ચુની, માં ચુની, તુંજ ગુણુ ગાવે, અરે ગુણુ આવે.
 સદા સુખી તેને રાખ, પારે તુંજ આવે. ઓ દેવી.

ગાયન ૧૫ મું રાગ માહ

અરે મુંજ માંજી કરને તું મેહેર; તમે જાણો સૌની પેહેર. અરે.
 સાખી.

વારે, વારે, સુ કરં વખાણુ તારાં અનેક,
 એક ચીતેથી વરતે તુંજને જો તોડે નહીં ટેક.
 અરે હાં જોતોડે નહીં, ટેક મુંજ માંજી કરને તું મેહેર
 સાખી દુનીયામા તું આ સમામાં દેવી હોન દયાળ.
 સંકલ્પ મનમાં તારો કરસે, લેસ તેની સંભાળ અરે હાં
 લેસ તેની સંભાળ. મુંજ માંજી કરને તું મેહેર.

સાખી

સુખ વખતમાં સમરણુ કરસે, દુઃખ કદી નહીં થાય
 એક ચીતેથી માંજી બક્તી જો તેનાં ગુણુ ગાય. અરે હાં
 જો તેના ગુણુ ગાય, મુંજ માંજી કરને તું મેહેર

સાખી

દુઃખ વખતમાં માંજી કરં, મુખથી લેસે નામ
 ફળ તેનું મા શું દીધેરે, ચુની તુંજ ગુણુ ગાય અરે હાં
 ચુની તુંજ ગુલામ, મુંજ માંજી કરને તું મેહેર
 તમે જાણો સૌની પેહેરે મુંજ માંજી, કરને તું મેહેર

ગાયન ૧૬ મું. કરમાં તું દીલ સાથ એ રામ.

તું માણ અંબેમાત, જગતમાં માણ અંબેમાત;

છે દેવી તું સાક્ષાત, જગતમાં માણ અંબેમાત.

સાખી.

પ્રેમેથી તુંજને હરનીસ નમીયે, બગી કરી માણ બોજન જમીયે;

આશ માણ તણા પારે જમએ, મા મુખ જોઇ રાણ ચમએ.

મા મુખ કેરી આસીસ લઇએ, આમણ ને ત્યાં બોજન દઇએ;

આલ્યા આવ માંણ ગુણ ગાવ, માણતો આધાર છે.

અરે દેવી સદા રહે સંગાત, જગતમાં માંણ અંબેમાત;

માણ અંબે માત જગતમાં, માણ અંબેમાત.

સાખી

એક ચીતેથી મ ગુણ ગાસે, મા મનમાં નીત્ય રાણ થાસે;

આલોને માને પુષપે વધાવે, હળીમળી માના મંદીર જાવે.

માણના પારે ધ્રુમ મચાવે, ધ્રુમ મચાવી મા ગુણ ગાવે;

આલ્યા જાવ માણ દાર, અરે માણની મેહર છે.

અરે દેવી સદા રહે સંધાત, જગતમાં માણ અંબેમાત;

માણ અંબેમાત, જગતમાં માણ અંબેમાત.

ગાયન ૧૭ મું.

દક્ષણી ચાલની કેસી નાથ નવ કરો પાત પર જવાનીરે એ રાગ

માણ ખુસી રહો, સેવક છી તમારાં.

બીનતી હર ધરે સેવક છી તમારાં રે.

કરો વીચાર, રહ્યે મોઝાર, વહીએ દાર ગુનાં અપાર;

કરમાં કરો વીચાર, માણ ખુસી રહો, સેવક છી તમારે,

જુઓ યુમે ધણી સેવકની માં ધાવેર,
 કરો ને મેહર, લીલા લેહેર, જાણો સૌ પેહેર, મુખી સૌ ધેર;
 આસીસ એવી દીયોરે, માણ ખુસી રહો સેવક છી તમારોરે.
 પ્રેમનો ઝરો, સંવકને નોહાળોરે, કરોને સહાય;
 મોટી તું માય, યુની ગુણ ગાય, ધારે તે યામ,
 એવી તું છે દેવીરે, માણ ખુસી રહો. સેવક છી તમારોરે,

ગાયન અઠારમું આ શું ક્ષત્રી મંહી અનોતી આવી એ રાગ

મુજ માણ તણી જુગી સારી, ફરે જગત તણામાં દુવાઈ;
 કરો સારરે, થસે ધાર્યુરે, નો તો માણ ગુણુ ગાય.
 દેવી દુનીયાંમાં પંકાય, લગી લગી લાગુ પાય.
 છે યુનીને મા સાહાય, મુજ માંણ તણી ભગતી સારી,
 ફરે જગત તણામાં દુવાઈ.

ગાયન ૧૯ મું કયાં જાય તણ ખ્યારાં—એ રાગ

છે માણ તણો આધાર, જગત સૌ જાણે;
 નમું માણ તુંજને નીત્ય, કરું સું વખાણે.
 તેં કીધાં ધણાંનાં કામ, તેથી થયું જગતમાં નામ;
 આવે ખરચે પારે કામ, માણ તુ કામો કામ.   છે માણ
 મા વનમાં કીધો વાસ, મા શેર રહે તુંજ ખાસે;
 સેવકની પુરો આસ, યુની તુંજ દાસનો દાસ   છે માણ

ગાયન ૨૦ મું પામ્યો પામ્યો પદમણી નારી હો—એ રાગ

જાવો જાવો જાવોરે તમે માણના મંદીર જાવો
 સીસુપણાથી સમજો માણને જીજ્ઞે દીવાનાં વાવોરે   તમે.
 નર્મપણાથી નીત્ય માંજને આનંદ મન ઉપજાવોરે   તમે.
 પુર પુન્ય પરભાવે કરીને લીયો મનુષ્ય જન્મનો લાહાવોરે તમે.

આવા વખત જો જો રહેસેનો પછી થસે પસ્તાવોરે તમે.
એક ચોનેથી સમરણ કરસે માણ આપને લાડાવોરે તમે.
ચુનો ખુજે મા તારાં આધારે સેવક તુજ ગુણ ગાવેરે તમે.
માણનાં મંદીર જાવો જાવો જાવોરે તમે માણનાં મંદીર જાવો.

ગાયન ૨૧ મું લક્ષીત છંદ.

અમે માતણ અર્જ ઉચર તજ પસાયથી પાપને હરં
સગણ એક છે માણ તાદાર અમે માતણ અર્જ ઉચરં
અચળ દેવીરે દરશન આપજે અમ ગરીબના દુઃખ કાપજે
કૃપા ગૃહી સદા ભગી હું કર અમે માતણ અર્જ ઉચર.
દેવી અંબીકા તું જગતની ખણી જપે તને જે નીત્ય હીરાનુ મણી
ચુની મુખથી વીનવે ખરં અમે માતણ અર્જ ઉચરં

ગાયન ૨૨ મું.

મેહતાણરે મું મહી મુલ ખતાવું એ રાગ.

મંમ માયારે વીનવંતી અમારી ધરજે, આ સેવક સદા સુખી કરજે.
પ્રેમેથી પુગત કરસેરે, માણ દુઃખો તેનાં હરમેરે;
સદા સુખ સાંતીમાં ફરસેરે, હું કહું છું સેવો માણ આપ મરજે.
મંમમાયા દીવ સાક્ષી કરો સેવારે, મળે માણ તરફથી મેવારે.
જેવા માંગો તેવા તેવાંરે, નથી કરતી રે ભગી માણની.
કરજે આ સેવક, તુંજ બરોસો છે બારીરે.
મા સેવક સે તું ઉગારીરે, તુજ અકળ ગતી છે ન્યારીરે.
મા સેવકનારે બહારો તું બરજે, આ સેવક,
માટે સરવં બાદગોતે કહું છું રે, માણ ભગી શીખામણ દડંછુંરે.
માંણ તરફથી લાવો લઉં છું રે, પામર પ્રાણીરે માણ મહી તું કરજે.

આ સેવક, આ વખત જસે ભગતી કરોરે,
 નહી વપાય આલે તારોરે, પછો માયે રહેશે વેરોરે.
 યુની કહે છેરે ચીનંતી અમારો ધરજે, આ સેવક સદા સખી કરજે
 મ'મમાયારે

ગાયન ૨૩ મું મારા ભાગ્ય તણે નહી પાર મેલા બાવી
 મારી પ્યારી એ રાગ.

મેટી દેવી અભિમાન દેવી દુનીયામાં સાક્ષાત
 પડછે ભારી તારો જગતાં સો દુનીયા વખાણે
 કળીકાળતા કળજુગમાંહો (૨) જુગમાં સો જન જાણે. મોટી
 કુડ કપટ જે મનમાં રાખે જલદી ખખર તું હો છે
 એક ધણેના વીલાંખ પછાડી (૨) તરત કમો તું દે છે મોટી
 સાચી નીતીથી વરતે તુજને ફળ તેનું નહીં જાણે
 આતરોથી માંનો નીરવે (૨) વૈકુંઠ વાસો યાસે. મોટી
 જન્મ મરણનો માણ ફેરો ટાળે માણ પત્રમાં
 માટે ભક્તી માણ ફેરી (૨) કરો આપ અકલમાં. મોટી
 સો સૌતું આ બાતુ મારો અકલથી જે કરશે.
 ગરીબ મનુષ્યને એ સીખામણ (૨) માણ મુખે ઉચરસે મોટી
 માણ મુખથી દરનીસ ખોલો એમાં શું તમ જાણે
 યુની અરજ શ્રીધારી લાઇને (-) સરળ કામ સૌ થાસે મોટી

ગાયન ૨૪ મું લાગી લાગી લાગી અજળ્ય કોત જાગી એ રાગ.
 માણ તારા મુખગની લેહ લાગી; લાગી, લાગી, દરસને જુખ ભાગી. માણ
 માણ તારા પારે ધુમો ગચાવે; માણ તારા ગુણો રોવક બધા માવે;
 માણ તારે કાળે નવી ગીજ લાવે, લાવે લાવે નવી ગીજ લાવે. માણ
 માણ તારા મંદોરે મેરલી વાગી, માણ ગ્યાગ્યા સંસારી ને વેસારી

માણ હવે કુડકપટ જાણ્યો, ત્યાગી ત્યાગી દરસને જુખ બાગી માણ.
 માણ તું પારે-તે પક્ષમાં કરે છે, માણ તુ તારે તો સેવક તરેછે;
 માણ તારા પારે આળો ધરેછે, ધરેછે ધરેછે દરસને જુખ બાગી. માણ.
 માણ તાર નવ ખંડ મોઢું નામ, માણ કીધાં ધણાં ધણાના કામ;
 માણ પ્રમદયાં જાગ્યામાં કામે કામ, કામે કામે દરસને જુખ બાગી. માણ.
 માણ તારી મુરતી સામે પ્યારી, માણ તારા દરસને જાવું વારી;
 માણ મુની કેહેછે સેવક હશે તારો, તારી તારી દરસને જુખ બાગી માણ.
 માણ તારી મુખજાનાં ભેદ લાગી, લાગી-લાગી દરસને જુખ બાગી.

ગાયન રૂપ મું હરસ ધરી કરું કાજ ઉમંગે એ રાગ.

માણ અંબીકા તું માત હમારી, સેવકને હોય આપ કગારી. માણ.
 જે જન તુંજને હરનીસ બજસે, તું મોટી દેવી ત્રાપુમરી. માણ.
 કષ્ટ કહી નહી તું તો જણાવે, નીત્ય ઉમંગેનો વારો વધારી. માણ.
 સકતી તુંજમાં અતીરમે બારી, સેવકને સુખ દે તું વીચારી. માણ.
 કશ્યા કર સેવકપર બારે, એવી આસા અમને માણ લગારી. માણ.
 જે જન તુંજને હરનીસ બજસે, તેની અર્જમાં લે તે સીકારી માણ.
 મુની વીગતા જમને જણાવે, સેવા માણને દુનીયાંદારી. માણ.

ગાયન રૂપ હોહરો.

એક ટેકથી માંન તું, માણ અખેમાત;
 દુખ હરે સુ ખોદીએ, હું કહું સાક્ષાત.
 ખરેદીથી માફ બાર છે, માણ કરું ધામ;
 ગુપ્ત કળ મળ્યા વીના, સુ જાન્યું કામ.
 વળી રસ્તો વીકટ ધણે, દુખર કંકર અનેક;
 સાચાને મન સેહેલ છે, જે તોડે નહી ટેક;

ગાયન રૂપ હોહરો.

સાચી નીતી રીતસુ, ધરો એકે ચીતે ધ્યાન.
 પરથી નીકળો જાહરે, ખોડ ના કરવું કામ.

સ્ત્રી ભેગી હોય આપડી, ગણવી બેન સમાન.
 ખાવા લેવું બી કણ્ણ, તેલ તણ્ણ નહીં કામ;
 સ્ત્રી સીખામણ એટલી, પુરુષ જાત સમાન.
 એમ ધારીને ચાલવું, ધાર્યું થાસે કામ;
 સીર ધોઇ ઘેરથી ચાલવું, તેલ જરી ના હોય.
 બી સીર વીશે નાંખવું સારી પડસે સોય;

ગાયન ૨૮ જાવાહે રસોલી રંભા ઠાડુનું મું કામ છે છ-એ રાગ

જાવોને માછનાં મંદોર, માછ મોટી દેવીછ;	
માછ મોટી દેવીછ, સાઈ કરે તેવીછ.	જાવોને.
રક્ષા કર મારી માછ, રહીએ અમે રાછ રાછ;	
બલે તું તારે તો તર્ફીએ (૨) નહીંદે આધાર છેછ.	જાવોને.
માછ કર મેહેર મુજને, કરગરી કહુંછું તુજને;	
ફરં જગ માંદી જહારે, (૨) મુખે નામ ત્રાહારછ.	જાવોને.
જિંચરે સેવક તારાં, ન કરે કદી તું ન્યાગં;	
બારે બરોસો તારો. (૨) નથી કાંઈ અજણ માંછ.	જાવોને.
મુખેથી માંછ વાણી, માયાના મુગટ જાણી;	
અમે તને નીત્ય નમીએ, (૨) ન કદી વીસારે એછ.	જાવોને.
સદા તુંને બજારે બાવે, પારે તેનો તારે આવે;	
પછી તેને દુઃખ કેવું, (૨) માછનો પ્રતાપ છેછ.	જાવોને.
માટે સૌ સમરણ કરજો, માછને રૂપમાં ધરજો;	
કરે તેનું માંછ સાઈ, (૨) કહે સુનીલાસેછ.	જાવોને.

ગાયન ૨૯ ઠાહરો.

અપગ હતો જણ એકતો, માની માનત તેહ.
 તેહનાં સારી થઇ મધ દેહ,

આંખ દુખે જશ્ય એકની, અંધ થયો તે જન.
 માનત માની માણની, માંન્યું માનું મન;
 તુરમાન થઇ તે અધપર, દીધી ચક્ષુ ખેડ.
 ખે કર જોડી વીનવે, ચુનીલાલને સઉ;
 માંદો જશ્ય માસ છો તણો, કરે અનેક ઉપાય.
 કાયા બગડી તે તણી, કાઇ રીતે સારું ના થાય;
 ધણું વૈદ વાઈ કર્વો. ઉભટો પામે દુઃખ.
 માનત માંની માણની, દીધું માણ્યે સુંખ;
 સારું થયું હીન ચારમાં, નજરે જોયું સઉ.
 ચુનીલાલ વીનવો કરે, માણ્યે કોધી બહુ;

ગાયન ૩૦ મું.

તલચ્છું તલચ્છું તલચ્છું તલચ્છું તલચ્છું—એ રાગ

ઓ માણ માહારાં, કહુંધું, કહુંધું, કહુંધું કહુંધું કહુંધું જોડી લાથ.
 તમે દેવા છો મોટા, જગમાં બાર કહુંધું હું સાક્ષાત, ઓમાણ.
 બ્રાહ્મણને ત્યાં બોજન બારે, માણ નીત્ય અપાવે.
 દણી મળીને માણ પારે, બ્રાહ્મણ ધુમ મચાવે; ઓમાણ.
 એવો છે પ્રતાપજ માનો, આશા પુરી પાડે.
 રંક રાખને સરખા ગણીને, ફળ દે ધોળે દહાડે; ઓમાણ.
 વણીક મુની મુખથી ખોસે, માણ તુંજ પ્રતાપ.
 જગમાં દેવી બારે તુંતો, માણ આપો આપ; ઓમાણ.

ગાયન ૩૧ હોહરો.

નીરધનીઓ એક જન હતો, દબ્ય મળે નહીં પાસ.
 સાંજે નીત્ય ભુખે મરે, નાંખે બહુ નીસાંસ;
 એક ટંક પુરું કરે, બીજો ટંક ના ખાય.
 બચ્ચાં બાલા ભુખે મરે, કહો તેનું સું થાય;

કટાણી પુકાર કરે, માછલું થઈ ગઈ બહોલ.
 હવે જો મને સારું થશે, તો કાઢીશ તારો ચોથ;
 આગળ જુલ ખાધો ઘણી, તેથી ખામું દુઃખ
 હવે સ્વદાયકા કર મુને, માછલું દે તું મુખ;
 ચોથાઈ બાગ મધો કરી પૈસા કમાણો ઢંગ.
 નોકર ચાકરનો પાર નહી, મોટા મોટા નીવંગ;
 માછ પ્રતાપે ધન થમું, ગયો જનરાએ તેહ.
 સુનીલાલ એમ વીનવે, સફળ થઈ ગઈ દેહ;

ગાયન ૩૨ બાપુ આ સું બોલો ગયા—એ રાગ

માછ તુંજ આસરે હું કરું, નહી કોઈથી હુંતો ડરું.
 છે જગમાં પ્રખ્યાત તું, દેવી દીન દયાળ;
 પડ્યો બારી જગતમાં, કર સેવક રખવાળ. માછ.
 મુધારે કામ સદા હું સહાય, એવી જણાય; માછ.
 પંદુ વધારે મુખ થઈ; સુ તારાં હું કામ.
 માછ તું છે માદરો, જગમાં કીધું નામ; માછ.
 સારો સંસાર સુની વીચાર, પાર ઉતાર. માછ.

ગાયન ૩૩ મું.

બાંધી પરથી પ્રીત પ્યારે મારે બાંધી પરથી પ્રીત—એ રાગ

માછની કેવી રીત, મોટી દેવી માછની કેવી રીત
 હરનીસ માતુ સમરણ કરવું, દરસને જાવું ખચીત.
 બાવેથી માનાં દરસને જાવું ખચીત; મોટી.
 એ કરજોડી સુની વીનતી, બળે માને તમે નીત્ય.
 સફળ સખા, બળે માને તમે નીત્ય. મોટી.

ગાયન ૩૪ હાહરો.

કોઈ મનમાં મગર જી કરે, તુટીના બુટી હોય.
 લખ્યા લેખ મરે નહીં, જીવાડે નહીં કોઈ;

પશુ તે વીરે દાખલો હતું દઈ, મર પડે નં જાન.
 લેખ તોડી સજીવન કરે, જો માને માણતું મન;
 વીમળશા એક શેઠ હતો; માણ્ય મન તુરમાન.
 માગ્ય માગ્ય સ્વા વાણીઆ માગે તે આપું તમામ;
 મુળ જીવ ધર્મી તે હતો, માણને લાગ્યો પાપ.
 ખે કર જોડી વીનવે નાત્ય, એક દેશ થાય;
 માણ વચન દેસં થયાં, લક્ષ્મીનો નહી પાર.
 નરપ એક દેશ નીપજે, ત્રણસો સાક નીરધાર;
 એક દીવસ માણ કહે વીમળશા સુણવાળ.
 કાણુ પ્રતાપ સારં થયું, કહો શેઠ અતુરશુભળ;
 મુળ જીવ ધર્મના કારણે, કહે વીમાના ગુર પ્રતાપ.
 માણ કાપ્યાં તે પડે, ક્રોધી તેને સરાપ;
 નાસવું હોયતો નાસજે, બળી બરમ થઈસ તું.
 દેરાં બળ્યાં કારમાં, નીસ્સે કહું છું હું;
 યાદ આવ્યું તે શેઠને, માણ કવું માર.
 જુલ્યો વણીક હવે બહુ થઈ, દીલ માર થયું સાદ;
 માફ કર્યાં પછી માણ્યે, દેરાં રહી ગયાં પાંચ.
 માણ્યે કૃપા કરી, ઓલાણી તે આંચ;
 શેઠ વીમળશા એમ કહે, માણ તુંજ પ્રતાપ.
 ધન્ય ધન્ય દેવી, આંખીકા જગમાં આપો આપ;
 વીમાના લેખ તોડીને, મુકામી મોઢી ધર્મ.
 દુનીયામાં સત તાહાર, અસસુરીનું માંધ;
 તે પરથી આ દાખલો, મહુખ્ય સરવને જાણ.
 માફ જો હોયમનુષ્યનો, સાર થાય નીરવાણ;
 એમ સમજવું મન નહી, કે લખ્યંત પ્રદારથ મામ.

પણ દેખી મોટી ભાખીયા, જો એવું મન મતાય;
 તે કામને ગણતી નથી, રહેને કરે રાય.
 રાયને રોક બાણવે છે, ફુનીયામાં દેખાય;
 આત્મ કામણ કરતા નથી, માણ કણા નહી પાર.
 જે કરજોડી વીનવે, ચુનીલાલ નીરધાર;

ગાયન ૩૫ મું ગીતીની સાખીઉં એ રાગ.

ખાત્રી ખરીથી માણ કરો, ખરો દાખલો દહિં છું;
 એક ચીતેથી સુણુને સૌ જન, મુખ થકી હું કહું છું.
 અરે હાં ન હોય અંધજ પાસ, જાવા થાય બધે રોની રાંસ;
 ના હોય અંધજ પાસ, કહો તે જનને માણ કરી જાત્રા સીતે થાય.
 અંધ વાળા ગાડોએ બેઠા, આસી રીતે જાયે;
 અરે હાં કરી માણને ત્યાં યાદ, માણ સાંભળ મારી દાદ.
 કરી માણને ત્યાં યાદ, એક દીવસનાં આંતર માંઢી;
 ગુપ્ત ધન બહુ દીધું કસોટી પુરો કાઢીને, સજા કામ સૌ દીધું.
 અરે હાં અંધ વાળાના તે પેહેલ, પોહોચો માણ આસરે સેડેલ;
 અંધ વાળાનાં તે પેહેલ, માટે સૌ જન કરો ખાત્રી.
 રાખને બાધા માની, ગરીબ મો જો સેવક હોય તો.
 રાખસે મા નીસાની, અરે હાં ચુની કહે છે તેજ ખરી.
 નહીં ફર પડે એ જરી, ચુની કહે છે તેજ ખરી,

ગાયન ૩૬ મું દોહરો.

પ્રેમેથી પુને અંબાણ સદા સુખી તે થાય, નાગો ભુખ્યો ના રહે,
 જો માણનાં ગુણ ગાય, ધર વીધે છબી એક રાખીને,
 કરો નીત્ય પુજા સેવ દીવો કરી ભોજન લેવું, જો એવી પાડે રોજ,
 ધંધા વીધે ખરકત દીવે લાભ બજારે થાય, સુખી રહે તે દેહેથી.
 કહ કહી ના જણાય બીડ પડે ભારે વધો, સમરણ કરે તે દીન,

માનત માને માણની દુઃખ હરે પસછીન, માટે સમરણ સૌ કરે.
 માણ કેઈ નામ પ્રતક્ષ દાખલો પામસો, થાસે ધાર્યું કામ;
 દુનીયા ઉપર એક છે આશ સુરી મુજ માત, જંગલમાં સૌ જન જાણે છે.
 મુલક મુલક પ્રખ્યાત દુર દુર દેસથી આવે છે, માણ કેરેપાર,
 કરજોડીને વીનવે, ચુનીલાલ નીરધાર.

ગાયન ૩૭ મું આર્વદાવર્થ વીતાવી એ રાગ.

માણ મંડપ ચતુસ્ર મનહર સાતી દીયે સુખદાઇ,	માણ.
જેમ માણ મુખ મન હરખાતું, ભગતી માણની પાઇ.	માણ.
ચર્યા માની અસય ભારી કીધાં કામ નવાઇ,	માણ.
હરહર માના ગુણ ગાંડિં, લેહેર સેવક ધર છાંઇ.	માણ.
રહેહાર ખુલાં દીનરેનનાં, જાપ કહોનાં જણાઇ,	માણ.
સૌ રણ હીરા મોતી માણેક એક ચીજ નહીં જાઇ.	માણ.
જુલ ચુકથી પડી કદી જાયે, પુકાર થાયે તાંહી,	માણ.
હરે ચીજ હસ્ત ક્યાં લઇને, કહો ચીજ કોની છે ભાઇ.	માણ.
એવું સત્ય નજરે નીલાળું, ચુની તુજ ગુણ ગાઇ,	માણ.

ગાયન ૩૮ મું હાંહારે જેને પ્રેમ હાંહારે જેને પ્રેમ પુરેનાં પીછાણ્યો હોએતો આંધ સમે અઢળાણુ એ રાગ.

હાંહારે જેને પ્રેમ હાંહારે જેને પ્રેમ,	
માણપર રાખ્યોરે, કદી દુઃખી નહી તે જણાયે.	હાંહારે.
ખરા પ્રેમથી માને ભજસે, મા દુઃખડા તેનાં તો તજસે,	
સુખ સાતી સૌ થાયરે, કદી દુઃખી નહી તે જણાયે.	હાંહારે.
રે તો માણ નીહાલ કરેછે, અરજ સેવકની ઉર ધરે છે,	
ગી લગી લાગું પાયરે, કદી દુઃખી નહી તે જણાયે.	હાંહારે.
માને નીત્ય સમરજો, એક ચીનેથી રૂદ્રમાં ધરજો,	

ચુની મા ગુણ ગાવરે, કદી દુઃખી નહી તે જણાયે. હાંકારે.
જેનેપ્રેમ માછપર રાખ્યે, હો કદી દુઃખી નહી તે જણાય.

ગાયન ૩૬ મું હું તન્યા હું ગુર દાનવની સ્ત્રીગણતી
ત્યાં સુર માનવની એ રાગ.

માછનો સેવક હું બારે, માછ તારે તો તારે,
નહાં કામ મુંને પીજે તારે, યા કામ નહી પીજે મારે. માછનો.
પરવા માછ તણી હું રાખું, માછ ચરણાગત હું આપું;
માછનાં ગુણ મુખથી બાપું, માછ આશા હું નીત્ય રાખું. માછનો.
કાઢે કસોટી માછ મનમાં, દોષે ગુને કળ એકે દનમાં,
મા વાસ કોધો જાળો વનમાં, સુખ સાંતી પ્રગટે આ તનમાં. માછનો.
જગ જાહેર કળગુગ માતુ ખરી, નહી વચન થકી તું જાય ફરી,
રહે હરનીસ તુજથી ડરી ડરી, ચુની કહે લક્ષ્મી તેને વરી. માછનો.
માછ તારે તો તારે, નહી કામ પીજે મુંને તારે,
યાં કામ નહી પીજે મારે, માછનો સેવક હું બારે.

ગાયન ૪૦ મું બે જણને ગાવાની ગત માછની રતુતી
આવોને પ્યારા આંખુંના તારા એ રાગ.

માછ મારાં વહીયે તમને, સુખ સાંતી દીયો માંચ અમને,
માછ દયાળ, પ્રેમની પાળ, તુજ રખવાળ, સેવક બાળ. માછ સુ.
પ્રેમ છરો, વેરો ખરો, દુઃખ હરો, સુખ કરો, માછ ર.
મનમાં તું ધાર, પાર ઉતાર, તારે તો તાર તારો આધાર, માછ સ.
અર્જનો મેહેર, જાણે સૌ પેહેર, લીલા લેહેર, કર સેવક ધેર માછ ર.
આશાનાં ઝાડ, પુરાં તું પાડ, હોય જ્યાં ખાડ, કરે ત્યાં પહાડ. માછ ર.
તુજ વચને કાંઈ જાય, સુખો તે થાય, કુલે વધાય, એવીજે આવ. માછ
માછ તુજ પાસ, સેવકની આસ, વેરોતો નાસ, ચુની તુજ દાસ. માછ
સમાપ્ત.

જાહેર ખબર.

શ્રી માણ પ્રતાપ.

ગુપ્ત રૂળ ભાગ બીજો.

આ ચોપડી વાંચ્યાથી કાયા સફળ થાય છે તેમ
રૂળ મળ્યા વગર રહેશે નહીં. તદ્દન નાટકના રાગમાં
વધારા સુધારા સાથે બનાવી છે, આ ચોપડી વાંચી
તેનાં નીચમથી વરતશે તો તે કદી નાગો બુળશે રહેશે
નહીં. ચોપડી મળવાનાં ઠેકાણાં કાળુપર દરવાજા અં-
દર ધનાસુતારની પોળમાં અંબાજીનાં મકાનમાં બીજી
ઠેકાણું ધનાસુતારની પોળ બારેત બેઠી પરસોતમદાસ
ની દુકાનેથી મળશે.

કીમત એક આના.

આ બુકની પેઢાસમાંથી દસ આની ભાગ માણ
ખાતે વાપરવામાં આવશે.

બનાવનાર.

શા. ચુનીલાલ હેમચંદ.

વીરમગામવાલા.

